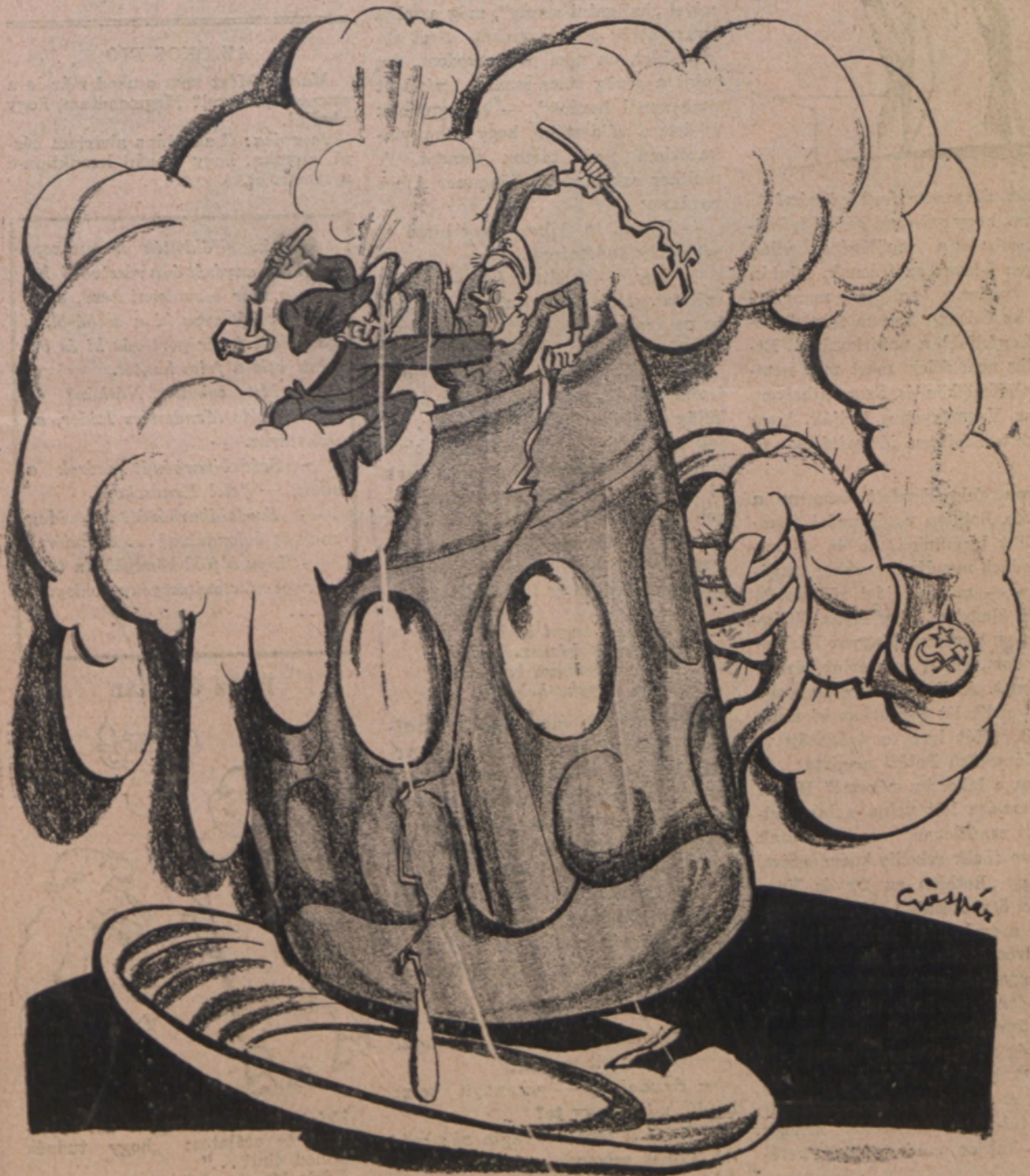

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 JULIUS 20. * 20. (3061.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Vihar egy pohár sörben

vagy: mi történt a bécsi sörházban?

Jánossy Gábor bátyámuram

levelet írt a BORSSZEM JANKÓ-nak
arról a cudar drágaságról, meg sok egyébbről

Kedves Borsszem Jankó öcsém!

Tudom, hogy szívesen közlöd írásaimat, pedig ez a repülőgépes világ nem igen kedvez az írásnak, miután „verba volant, scripta manent”, vagyis az írások sohasem fognak repülni. Legfeljebb a papírkosárba. Ettől pedig nem félek, mert már nemcsak Celldömölkön és Szombathelyen, de egész Vas megyében tudják, hogy mink ketten milyen jó pajtások vagyunk.

Nagyon felgyülemlett bennem a szó, mióta Bethlen vezér nyári álomra küldött bennünket, de én — miként Madách mondja Az ember tragédiájában — még az idei zöldborsón is szépet álmodom. Egy olyan Világról, akarom mondani Magyar Hírlapról álmodom, amely szösz szerint közli a beszédeimet. Addig is, míg „e szebb kor eljövend”, itt panaszlom ki szűm keserveit. Hát igen, a drágaság... Már a lánglélkű Petőfi megírta: „Ó, mi drága e lakocska nékem!” Hát ha még tudomása lett volna a lakásfelszabadító rendeletről, amelyhez csak azért nem fűzök rebellis kommentárt, mivelhogy „Bethlen az Úr és Vass József az ő prófétája”, Allah növeszse meg a szakállát! Drága itt minden, kedves öcsém, tán csak a szerelem az egyetlen, amit odafent Pesten olcsón mérnek. De hajh, mit ér ez, mikor Vörösmartyval kell kérdeznem: „Áll-e még az ősz Peterdy háza?” De áll a tétel, hogy ahol nagy a kínálat, ott olcsó az árú. Óva intem az ifjúságot a túl-nagy kereslettől, nehogy olyasmit kapjon, amit nem is keresett.

A drágaság egyébként is súlyos hazafias gondokat okoz nekem. Gyöttrő fájdalommal tűnődöm: vajjon mit szenvedhetnek most a Dunántúl hitbizományosai és Budapest Weiss Fülöpjei, meg Vida Jenői? A hitbizományok urait bizonyára megvigasztalja a hit, mint már Arany Jánosunk írta: „Szegénynek gazdag kincs a hitbizomány”. A Weiss Fülöpök és Vida Jenők pedig hallgatnak a drágaságról s mivel „hallgatni arany”, még ezzel is gyarapítják a vagyoniukat. Ami engem illet, én nem panaszkodom. Én, mint a görög bölcs mondá, „mindent magammal hordok”, — haragusznak is érte a választóim, hogy a nagytkarékban nem tartok semmit. A multkor azt kérdezte Lingauer Albin barátom:

— Ejnye, te Gábor, hogy bírod el azt a sok tudományt?

— Úgy, — feleltem én — hogy szétoztogatom a miniszterek közt, de be ne árulj nekik, mert még diszgráciába esem.

Albin állta is a szavát, mert éppen tegnap kaptam levelet Walkó Lajos külügyminisztertől, aki arra kér, írjak egy szép üdvözlő ódát ama bizonyos lord Rothermere-hez (jaj, csak ki ne süljön a végén, hogy ez az angol Rothermere egy zsidó Rothenstein!), merthogy ők a külügyben nem értenek az ilyesmihez. Rögvest kalamust fogtam és írni kezdtem:

*Az igazi angol lord
Magyar fehérneműt hord.
Magyar embert kedveli,
Pláne hogyha helybeli.*

És így tovább vagy tizenkét strufflit. Fogadok, hogy Walkoverben nyerjük meg vele az egész angol nemzet szimpátiáját. Ha még aztán magam személyesen kimennék Londonba és ott előadást tarthatnék, az lenne ám a propaganda! Már meg is kezdtem az angol nyelv tanulását. Híre futott a dolognak, hát egy vármegyei hajdú megkérdezte tőlem:

— Nagyságos úr, aztán milyen az az anglius nyelv?

Feleltem:

— Hát idehallgasson! *Haudujudú!*

— Osztán mit tesz ez?

— *Haudujudú* — az annyit tesz: hajdú, zsidó vagy te?

— Zsidó a fene! — vágta rá a hajdú, akinek sehogyse ment a fejébe a furfangos angol nyelv.

Őszintén szólva, én is sokat birkózok vele, de eddig úgy áll a bál, hogy ő csapkod engem a földhöz. Szép, szép az angolbarátság, de csak — magyarul.

Ezzel be is fejezem, mert — mint a költő mondja — „vágyaimnak sólyomszárnya támadt” s meg akarom tömni a pipámat. Ehhez pedig idő kell, öcsém, ezért hát búcsúzom tőled, de ne feledd el megmondani Vass Józsefnek, hogy a drágaság ügyében teendő intézkedéseit — hogy Jókai Mór szavaival éljek — úgy általánosságban, mint részleteiben elfogadom. Isten áldjon! *(Aláírás.)*

AZ OKOS FIÚ

Mama: Mért nem csukod már le a szemedet, Jancsi? Megmondtam, hogy aludjál.

Jancsika: Csak utána akartam nézni, anyuka, hogy igazán lecsuktam-e a szememet.

Miután elföldelték Krauszkopf Náthán anyósát és a résztvevő közönség már oszladozni kezd, a vő egy zacskót vesz ki a zsebéből, a zacskóból fehér port ráz ki és behinti vele a friss hantot.

— Mit csinálsz, Náthán? — kérdezi tőle Mendlovics Izidor, az üzlettársa.

— Szódabikarbónát szórok a sírra, — felel Krauszkopf.

— Szódabikarbónát?... Meg vagy te bolondulva?... És miért?

— Hogy a föld könnyebben tudja megemészteni szegény boldogulat...

Húsz év után

Feleség: Azelőtt egyre azt hajtogettad, te utálatos: „hogy tudnék nélküled élni?...”

Férj: Minek kérdezném ma? Most már tudom. Sokkal olcsóbban.

Egy Kärntner-strassei bárban

- Mi az? Talán az igazságügyi palotából jössz?
 — Miért, Lotte?
 — Mert úgy látom, te is egészen le vagy égve.

CSÖD-KÖLTÉSZET

TOLDY

*Ég a csődügyektől már a fejünk alja,
Toldy csödbíró úr a fejét vakarja.*

*Nincs egy árva csődügy, mivel már
leszedte*

*Nagy István a tejjölt, úgy ám, szedt-
vette!*

*Markó kapujában tiz-tizenkét szolgálta
Készenlétben áll, mert lesz most némi
dolga.*

*Pyramissá nő a csődpanamák száma,
Nem marad sok ügyvéd a Markóba-
máma.*

(CSÖD-) GONDNOK URAM

— Gondnok uram, gondnok uram!
„Mi bajod van, édes fiam?”
— Szaga van a csődnek máma...
„Ne bánnd, ezt a tömeg bánja.”

— Gondnok uram, gondnok uram!
„Mi bánt megint, édes fiam?”
— Detektív jött este hozzám!
„Vigyázz, hogy szégyent ne hozz rám”.

— Gondnok uram, gondnok uram!
„Baj van talán, édes fiam?”
— Bevisznek, az lesz a végé!
„Ne bánnd, csak a — rendőrségre”.

Nyaralás előtt

- Hát tudja már, hol fog nyaral-
ni, kolléga úr?
— Még nem. Éppen most kere-
sek...
— Valami jó, alkalmas helyet?
— Nem, hanem két jó, alkalmas
kezeset.

Az asszony azt mondja az
urának:

— Te, a mama táviratozott,
hogy Pestre jön. Táviratozz ha-
mar vissza, hogy várjuk a kele-
tinél.

- Minek a keletinél?
— Hogy mindjárt együtt
utazhassunk vele Bécsbe.
— Mit akarsz te a mamával
Bécsben?
— Az egy jó hely. Ott min-
den gyilkost fölmentenek.

Hónap végén

- Két bohém a törzsasztalnál.
— Te, én nagyon szeretném, ha
részleges sztrájk ütne ki a pincérek
közt.
— Miért részleges?
— Hogy a főszolgálok dolgozzanak,
csak a főpincérek sztrájkoljanak.

CSÖD- BE MENT TERV

*Egész úton idefelé
Azon gondolkodám,
Miként fogom leplezni majd
Kövér csődpanamám.*

*Mit is fogok majd mondani
Linc tényállást neki,
Midőn a vádat az ügyész
Reám terjeszti, ki.*

*A rendőrségre toppanék,
S repült a vád legott...
Majd jött a fogházör, ki csőd-
Tömegszállást adott.*

(HESZ)

A büntető novella

- Olvasta szerkesztő úr a novellá-
mat? Mi a véleménye róla?
— Az, hogy maga jó lett volna
igazságügyminiszternek.
— Hogy-hogy?
— Mert amíg olvastam, úgy érez-
tem, hogy az egy valóságos büntető-
novella.

**A Borsszem Jankó legkö-
zelebbi száma augusztus
elsején jelenik meg.**

Bekcsis, Mikszáth meg a sífón

Az *Ujság* szerkesztőségében egymással szemben ül Mikszáth Kálmán és Bekcsis Gusztáv. Irnak. Mikszáth megszólal:

— Mi ujság, Guszti?

Bekcsis fején és arcán sérülések nyomai látszanak. Arra gondolva, hogy Mikszáth ezt észrevette, így felel:

— Tudod, Kálmán, az éjjel is, mint rendesen, elborozgattunk és éjjel után kerültem haza. A feleségem házsártos és mindig nekem esik ilyenkor, ezért nem gyújtottam világot és a sötétben igyekeztem az ágyamhoz. Útközben a sötétben elbotlottam és a homlokomat beleütöttem a sífónba.

Kisvártatva Bekcsis búcsúzik azzal, hogy lemegegy egy pohár sörré.

Pár perc múlva hirtelen nyílik az ajtó, nagy robajjal megérkezik *Bekcsisné*, kalapban, suhogó selyemben, napernyővel. Egyenesen neki Mikszáthnak:

— Na, mi az, Kálmán, hol az uram?

— Lement sörözni, — feleli a nagy palóc.

— Láta az arcát? Na, ezt ugyan jól helybenhagytam, — vágja ki szaporán Bekcsisné. — A gazember eljár éjszakázni, szoknya után vadászik. Az éjjel is berúgva jött haza. Zajtalanul akart belopózni, hogy ne vegyem észre. De rajta vesztett. Kiugrottam az ágyból és összetörtem a fején az esernyőt. Ennek se lesz kedve többet az ilyen kalandokhoz.

Szólott. Köszönt. Eltávozott.

Megérkezik Bekcsis. Leül az asztalhoz és most ő kérdezi:

— Mi ujság, Kálmán?

Mikszáth csak úgy foghegyről, szótalolva feleli:

— Semmi különös, Guszti. Itt járt a sífónod.

A szegedi huszár

A szegedi kaszárnyában történt, ahol *Gaudernak* lovassági főfelügyelő látogatást tett. Glédában álltak a markos legények és mereven figyeltek a szigorú tábornokra. *Gaudernak* odalépett az egyik közhuszárhoz, aki most még feszesebb haptákba vágta magát.

— Melyik a legjobb ló az ezredben? — kérdezte a generális.

— A negyvenes számú, — válaszolt a huszár.

— Miért?

— Mert kitünően jár és vágat, nincs hibája, jól tartja a fejét és még csak hat éves.

— És ki a legjobb katona az ezredben?

— Szabó Mihály.

— Miért?

— Mert jóra való, engedelmes, ügyes legény, jól gondolja a lovát és a szerszámot. Minden kötelességét pontosan teljesíti.

— És ki a legjobb lovas az ezredben?

— Szabó Mihály.

— Melyik az a Szabó Mihály?

— *En vagyok*, jelentem alássan.

A gyászbeszéd

Leszkay András, a Magyar Színház volt igazgatója, később a Király Színház gazdája, reumáról panaszkodott. Azért bejárt a hivatalába, ahol félig elkeseredetten, félig kedélyesen emlegette a reumáját, meg a halált. *Lázár* Ödön, a színház akkori titkára, tudván, hogy *Leszkay*nak a kis láb-fájáson kívül semmi baja, egyre azal vigasztalta, hogy nem is olyan nagy dolog az a kis halál.

— Majd én mondom a gyászbeszédet. Azt hiszem, ez elég vigasztaló. De az talán egészen megnyugtatta, hogy amíg én azt a beszédet megtanulom, negyven évig kell, hogy éljen a direktor úr. Annyi mondanivalóm van a direktor úrról.

Leszkay keserűségén ez a vigasztalás keveset enyhített, annál boldogabb volt, mikor néhány nap múlva kigyógyult a reumájából.

De sehogyse ment ki a fejéből, hogy valamikor *Lázár* Ödön fogja fölötte elmondani a gyászbeszédet. Nagy titokzatosan félrehívta és kéri hangon így szólt hozzá:

— Nézze, kedves *Lázárkám*, ha már maga fog szónokolni fölöttem, nagyon kérem, *ne mondjon el mindent!*

Jobb és bal

Ugron Gábor (az idősebb) és *Bartha* Miklós korteskörúton voltak Erdélyben. Mindenütt jól ment a dolog, de egyik székely községben nem boldogultak egy őszfejú vallásos székellyel, aki vezetőember volt a faluban. A székely kereken kijelentette:

— Már pedig én a jobboldalra szavallok.

Mikor az okát tudakolták, így felelt:

— Meg vagyok írva és a nagytiszteletű úr is így tanítá a szent beszédben, hogy az Úr ülteté vala az ő egyszülött fiát az ő jobb oldalára. Tehát az igaz embernek ott a helye.

Már-már lemondtak róla, hogy az öreget megtérítsék, mikor *Ugron* Gábor így szólt:

— És tudja-e atyámfia, hogy az Úr miért ülteté vala az ő egyszülött fiát a jobboldalra? Azért, mert baloldalon ő maga akart vala ülni.

A székely erre megadta magát.

— Emmán egyenes beszéd! — szólt és a baloldalra szavazott.

Horatius Cocles

A kávéházból ellopták egy egyetemi hallgató téli kabátját. A kabátban benne volt az index is. A tolvaj eladta a kabátot, de sajnálta a tulajdonosát és az indexet beküldte a főkapitányságnak. A levél aláírójaként „*Horatius Cocles*”-t jelölte meg.

A rendőrség a névtelen levelet szabályszerűen kiadta a detektíveknek nyomozás végett.

Háromnapos nyomozás után a detektívjelentés így hangzott:

„*Horatius Cocles*” a bejelentő hivatal adatai szerint Budapesten ismeretlen. Bejelentett lakása nincs. Az összes szállodák, penziók stb. vendégeinek névjegyzékében föltalálható nem volt. A tolvaj *valószínűleg* *álnevet* használt.

Seiffensteiner Salamon a bécsi forradalomról

— Na, Salamon bácsi, mit szól a bécsi dolgokhoz?

— Azt mondom, amivel a *Pinkász* nyugtatta meg a viharos tengeren utazó feleségét. Az asszony fölsikoltott: „Jaj, végünk van, elsüllyed a hajó!” Mire a férj vállat vont és így felelt: „És ha elsüllyed? Hát a tied ez a hajó?”

„STELLA D'ITALIA”
OCEÁNJÁRÓ LUXUSGÖZÖS

CORFU, MALTA
GÖRÖGORSZÁG
KRÉTA, RHODUS
TRIESTBŐL AUG. 8—23-IG

15 FELEJTHETETLEN NAP A TENGEREN
a legkényelmesebb kajütben, a legpompásabb
ellátással 560 pengő

Prospektust díjtalanul küldenek.

COSULICH LINE

budapesti irodája: VII. kerület, Thököly út 2.
és a képviselő IV. kerület, Váci ucca 29.

A professzor úr szíve

— És méltóságod tett is valamit a szegény tüdőbetegek érdekében?

— Meghiszem azt! A mult szemeszterben húsz szigorló orvost buktattam el.

Bécsi plakát

SEITZ ruhig Kinder!

Nyaralási kalauz

Csömör. Különösen ajánlható azoknak, akik klinikák élelmezési viszonyait akarják tanulmányozni.

Üllő. Lecsúszott tőzsdések, csőd- és hűspanamisták kedvelt találkozó helye.

Szemes. Szemesnek áll a világ. Ha okosan panamázol, Balaton-Szemesen áll neked a világ.

Lidó. Júliusban idemegy mindenki, mert Abbáziában mindenki — Lidó.

Monte-Carlo. Primadonnák nyáron itt játszanak. Ép olyan sikerrel.

Ríva. A magyar idejön mosolyogva és hazamegy — ríva.

Ostende. A tönkrement kereskedő utolsó pénzén megélvezi, milyen Ostende, — oszt' Ende!

Lussin-Piccolo. A legtöbb pesti embernek ez jut ki — Lussin nélkül.

Gyönyörű idők

— És mit szolt Rosenknopf, mikor megtudta, hogy a felesége repülőgépen szökött meg tőle?

— Nem győzte dicserni a modern technika vívmányát.

A színházak évi mérlege

NEMZETI SZÍNHÁZ

Hevesin, illetve hevesen induló szezonnal kezdte meg a színház a bukások sorozatát a mult év szeptemberében. Az első darab, stílszerűen, az „Ahol matkozna” volt. Utána jött a „Mama” és macdorgálta Hevesit, hogy iluen darabokat mutat be. Szegény Mama, Isten nyacosztalja, színtén nem volt hosszú életű. Három-négy előadást élt mindössze. Utána méa néhány ragyogó bukású darab jött, akkor aztán Hevesi gondolt egy nagyot és merészet s tekintve, hogy szerzőben nem szereti a zsidót, Bibót vette elő. Bibónak régi „Juss”-a van már különben is a Nemzeti színpadához. Ezúttal Báthory Zsigmond című darabjával jött ki. Ezzel a darabbal aztán alaposan elszámította magát a színház. Történelmünk híres alakja, Báthory, annyiszor megfordult a premiér után a sírjában, hogy a színház még hónapok mulva is nyögte a forgalmi adót. Mérlegről lévén szó, mindenesetre föl kell jegyeznünk azt a veszteséget, ami azokat érte, akik nem voltak jelen a premiéren.

Hevesi, látva, hogy ez a tippje is megbukott, kapkodni kezdett, mint Shaw Bernát a ménkükhöz és hamar előkapta Shaw egyik darabját. De előrelátó ember lévén, közben felszólította Csathó Kálmánt, hogy írjon végre egy kasszasikert. A felhívás használt. De ez nem csoda, elvégre könnyű Csathót színpadra vinni, ha maga is akar. Így született meg a „Te csak pipájl, Ladányi!” Most egy darabig Hevesi is nyugodtan pipálhatt. De jött „A fehér sarvas” című kuledrámá és a direktor már-már azon a ponton volt, hogy ő is beadja a kulcsot. Szerencsére ott volt Ladá-

nyi, aki továbbra is táblás házak mellett hirdette, hogy: „Nincsen itten semmi baj”.

Ezután katasztrófális gyorsasággal következtek a bemutatók. Hevesi most már nem ismert sem istent, sem embert. „A tücsök” bemutatóiával váltott kifejezésre is juttatta sötét szándékát, hogy most már tücsköt-bogarat bemutat. Ekkor már olyan nagy volt bizalmatlansága a szerzők iránt, hogy egy Molliére nevű ifjú darabjából díreket ciklust rendezett, gondolván, hogy a sok közül egy csak bevá. Hja, igaz! A szezon derekán újabb veszteség érte a színházat azzal, hogy Hevesi miatt nem maradhatott békén az a szegény „Nyúl a bokorban”, mert Hevesi kiugratta onnan. Szerencsére a kritikusok hamar lelőtték.

A szezont a „Faust” fejezte be. Hogy a közönséget becsalogassák, két részt mutattak be egy előadásban. Ez a Faust-előadás olyan hosszú volt, hogy a Markó legöregebb lakói sem emlékeznek annyi ülésre, amennyit ennél kellett ülni. Természetesen ez nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az emberek vonakodtak elmenni hozzá. Ami érhető is. Elvégre azért a pénzért, amibe egy Faust-jegy került, már inkább egy váltóhamisítást követ el az ember. Aztán jóval kevesebbet kell ülni. Az igazsághoz híven meg kell mondani, hogy akik megnézték a Faust-előadást és Isten segítségével megérték a végét, azt állítják, nagyon szép volt. De ezek is úgy elfáradtak szegények a sok üléstől, hogy Hevesi kénytelen volt kitűzni a nyári szünetet, hogy ezalatt kissé kipihen-hessék magukat.

—fer

A színész vére

Z. Molnár László, a népszerű művész a Balaton partján nyaral, egy barátja meglátja és csodálkozik, hogy még mindig nincs lesülve.

— Nem értelek téged, — mondja. — Egész évben színpalad van, most meg ilyen falszíned van!...

Az isteni díva

Egy pesti primadonna, akiről úgy tudták, hogy Ausztriában nyaral, egy nap váratlanul felbukkant a Gerbeauban. Azt mondja egy habitué a barátjának:

— Micsoda? Ez itt van? Hiszen ez Bécsbe ment! Én azt hittem, ott rekedt.

— A fenét! Itt rekedt.

Ripacs-színházban

— Úgy félek, hogy ebben a hombárban egyszer csak tűz üt ki.

— Maga ügyetlen! Tegyen úgy, mint én. Én mindig a szerző mellé ülök. Az biztosan tudja a vészki-járatot.

BEKETOW CIRKUSZ

**POMPÁS
MŰSORA
VEZET!**

Aspedáns hivatalnok

Főnök: Igaz az, hogy ha delet üt az óra, maga leteszi a tollat, ha minigyárt a szó közepén hagyja is félbe az írást?

Levelező: Dehogy, főnök úr! Mert ha én látom, hogy délre jár az idő, hát akkor bele se kezdek abba a szóba

A Borsszem Jankó drágasági ankétja

Ha a jótékonyági statisztikát olvassuk, lépten-nyomon ilyen hírekre bukkanunk: Tóth Pál néptanító 10 pengőt juttatott az Analfabéták Otthona részére, Józán István körjegyző 15 pengőt adott a Választásokon Kibukott Képviselőjelöltek Veteránegylete részére, Fix Aladár magántisztviselő 20 pengőt adományozott az Elaggott Vezérigazgatók Jóléti Alapja javára és így tovább. De a legjobb akarattal sem fedeztünk föl az adakozók névsorában ilyen neveket: herceg Esterházy Miklós, Vida Jenő, dr. Egrý Aurél stb. Ebből nyilvánvaló, hogy nevezettek nincsenek olyan jó anyagi viszonyok között, mint Tóth Pál néptanító, Józán István körjegyző vagy Fix Aladár magántisztviselő.

Elhatároztuk tehát, hogy míg a napilapok az orvost, írót, tanítót, magántisztviselőt nyilatkoztatják a drágaságról, mi ezt az elhanyagolt társadalmi réteget kérjük fel, adják elő panaszait a drágasággal kapcsolatban.

Elsősorban herceg Esterházy Miklóst kerestük föl. Arra a kérdésünkre, mit szól a drágasághoz, beletörődő sóhajjal felelt:

— Természetesnek találom, hogy drágaság van, mikor minden olyan drága. A multkor például egy briliáns diadémot akartam venni és bizony rámentem néhány vagon búzára.

Most a többi vagonból édegek valahogy szűkösen.

— Hát ami a diadémot illeti, miután ez közszükségleti cikk, valóban szomorú... de talán beszéljünk az olyan luxuscikkről, mint a tojás. Hercegséged, mint csekély kétszázharmincezer hold ura, talán tudni fogja, mi ennek az oka? Talán a tyúkok fölémelt órabér mellett dolgoznak?

— Nem mindegyik. Például Párizsban... De ezek szakkérdések. Ne mélyedjünk bele a dologba.

Bocsánatkérések közt távoztam és siettem Vida Jenő felsőházi úrhoz, a Magyar Általános Kőszénbánya vezérigazgatójához. Mikor megtudta, hogy a drágaság ügyében jöttem, tűzbe jött és elkeseredetten mondta:

— Jó, hogy jön. Egészen fel vagyok háborodva. A sarki koldusnak száz perccel emeltem föl a kegydíját és képzelje, visszadobta... Már a koldus is drágított!

— Mért? Hát mennyit élvezett eddig méltóságodtól?

— Eddig?... A nagy drágaság és a rossz viszonyok miatt nem adhatam neki semmit.

Aztán megkértük, hogy beszéljen az élelmiszerekről.

— Kérem, ez abszurdum. Az élelmiszereket ennyire fölemelni... Elvégre mi az élelmiszer? Megeszi az ember és egy félóra múlva megint éhes. Ezzel szemben a szénnel órák-

hosszat fűtheti lakását, de a szén árát nem engedik fölemelni. Tisztelt felsőház... azaz kedves barátom, ezt írja meg.

A szénnel bélelt törvényhozót ott hagyva, dr. Egrý Aurél bankügyszékhöz mentem.

— Mit szól méltóságod a drágasághoz?

— Hát drágaság van?... Ne mondja! Hogy szerkesztő úr mindig kitalál valamit!...

Szólt és vidáman egy nótára gyűjtött. Expenznótára.

VASS JÓZSEF

BUDAPEST

Főtisztelendő
Testvér... nem
tudna engem is
helyettesíteni?

SEIPEL

Egy kis adat a drágasághoz

Kedves Borsszem Jankó! Egy budakeszi milimárral alkuszom.

— Mától kezdve magától hozatom a tejet.

— Jó. Egy liter negyven fillér.

— De a szobalányom előtt fogja megfejni a tehenet.

— Jó. Egy liter ötven fillér.

— De a szobalányom magával viszi a literest.

— Jó. Egy liter hatvan fillér.

— Úgy látszik, a cionizmus megint egy nagyobb lökést kapott.

— Honnét tudod?

— Hát nem olvastad, hogy Jeruzsálemben földrengés volt?...

Egy kis szociálpolitika

— Méltóságos úr, egy kis alamizsnát... olyan nehéz az élet és minden egyre drágul.

— Ne hazudozzon itt! Az automobil egyre olcsóbb lesz.

Barátnők

— Tudod, édesem, az embernek nagyon óvatosnak kell lenni. Én például, ha az urammal veszekszem, előbb mindig kiküldöm a gyerekeket.

— Ez mindenesetre nagyon helyes, de azt hiszem, mégse jó, ha a gyerekek egész nap az utcán kóborolnak.

Az utazók egyesületében

— Mi az, Komlós úr? Maga itt áll ebben a szép Andrassy úti üzletben, ahelyett, hogy Bécsbe menne bevásárolni!...

— Ott már semmit se lehet kapni. Azok már jól bevásároltak maguknak.

A bécsi forradalmár

— Majd adok neked barrikádot! . . . Gyere csak haza!

Új közmondás Bécsben

Meghalt Ferenc József, oda az igazságügyi palota!

A pesti villanyóra alatt

— Mi az? Mi van itt? Villamos megálló?

— Dehogy. Miért?

— Mert ez a villanyóra már egy hét óta áll itt.

KEDVES BORSSZEM JANKÓ!

Hallotta kérem, milyen szöveggel éneklik egy hét óta a budapesti kir. ügyészségen az Erger-Bergert? Ha nem hallotta volna, itt közlöm:

„Erger-Berger-Wertheimer . . .”

Vörösök alkonya

— Mitől omlott össze olyan hirtelen a bécsi forradalom?

— Rothlauf-ot kapott.

Kedves Borsszem Jankó!

A kormány most nekifeküdt, hogy a drágaságot letörje. Tisztelet-becsület a kormány buzgalmának, de azt már nem hiszem, hogy volna elég ereje ahhoz, hogy az én drágaságomat — aki szintén elbírhatalan — letörje. Én megpróbáltam már és ráfizettem. Tisztelettel egy pesti férj.

VASS JÓZSEF

BUDAPEST.

Kérjük Nagyméltóságod intervencióját, hogy a mi régi lakásaink Pest környékén szintén csak november 1-től szabaduljanak fel és addig betolakodó pesti nyaralók ne háborgathassák nyugalmunkat, házigazdáink pedig, rútnyerészkedési vágytól hajtva, máról holnapra kinevelessenek minket amúgyis szűk hajlékainkból.

PESTKÖRNYÉKI TESHENEK, LOVAK, KUTYÁK, DISZNÓK ADHOC SZÖVETSÉGE.

Amít nem lehet kimondani

Egy pesti úriasszony odanyújtja az emlékkönyvét egy rém hosszúnevű szláv tenoristának. Mikor visszakapja, megkérdezi tőle a barátnője:

— Mit írt bele a drága?

— Valami kimondhatatlant.

— Igazán? Micsodát?

— Csalódom, édesem. A nevét.

Sommás kereset

Bíró: Ön tehát az egyenes adós?
Alperes: Csak voltam. Most már belegörcsültem a fizetésbe.

Csödpanamisták a Markóban

— Micsoda egy piszok város ez a Pest! Ha ezt Bécsben merték volna velünk csinálni, ott már rég forradalom lenne . . .

Ha éppen fölmentés kell . . .

— Hallottad, mit kívánt a forrongó Bécs?

— Mit?

— Hogy a sok fölmentő ítélet után a bécsi bírakat is mentsék föl.

Az udvarias Schutzmann

— Epizód a bécsi forradalomból —

A bécsi zendülés második napján egy suhanc, vállán gépfegyverrel, sétált el az Opern-Ringen. A rendőr odalép hozzá és szelíden a vállára teszi a kezét:

— Pardon, van magának gépfegyverviselési engedélye?

Jó perspektíva

A koldus esdeklő hangon szólít meg az uccán egy járőrelőt:

— Uram, valamikor jobb napokat láttam . . . Ehenhalok, ha nem segít. Az úr ötven fillért ad neki, aztán résztvevő hangon kérdi:

— És hogy jutott ilyen szomorú sorsra?

— Jaj, nagyságos úr, — feleli a koldus — az volt a hibám, ami a nagyságos úrnak. Én is olyan marha voltam, hogy ötven filléret adtam a koldusoknak.

Borsszem Jankó a színházban

A Lindbergh-fiu esete Feld Matyival

A hanyatló magyar színművelés
okulására írta: **FELD MÁTYÁS**

I. FELVONÁS

A darab mingyárt viccesen kezdődik. Még pedig ott, mikor a szerző *színműveinek* nevezi a darabját. Hát ez a darab egyik legjobbjáé. De ez még semmi. A darab eseményvívőhöz megrövidítjük, hogy Lindbergh kapitány, akinek ott az Óceán felett kutyabaja sem történt, a Városliget szélén egyszerűen csak lenőttvált — Feldre. Tekintve, hogy Matyi szereti az ilyen légből kapott témákat, elhatározza, hogy egy jó pesti darabot ír róla. Lindbergh emiatt benyereli őt könnyű pesti sértésért. Matyi ezzel most már nem törődik. Hamar megírja a darabot. Aztán gyorsan előteremt a főszereplő mellé néhány poloskát s megvan a művészi együttes. Ez két szempontból fontos. Elgyrész, mert ez egy Feld-darabnál elmaradhatatlan színpadi trükk és biztos siker, másrészt, mert a poloskák segítségével akar nézőket csípni a darabhoz.

II. FELVONÁS

A második felvonás csak sokára kezdődhet meg, mivel az első felvonás négy jelenetét, amikor Lindberghet csípni kezdik a poloskák, a közönség többször megújratja. A második felvonás azonban mingyárt bajjal kezdődik. Matyi észrevesz az egyik páholyban egy poloskaírtót, kétségbe van esve, hogy ez most kiírta a társulatát. De szerencsére a poloskák írtója olyan mélyen alszik, hogy erre nem kerülhet sor. Feld-Matyit fellélegzik és a darab megy tovább. Szín: a Stefánia úti Víztorny. Egyszerre csak megjelenik a levegőben Lindbergh és a nézőtérben ülő kereskedősegédek zajos tetszése mellett szép vízesnyolcasokat ír le a Víztorny felett. Utána leszáll és vicceket kezd mondani. Ez már régi, — kiáltják közbe a nézők. — Újabbat! Már-már komollyá kezd válni a dolog, mi-

kor megjelenik a lámpák előtt Matyi, a szerző. Erre kitör a derűtség és a felvonás meg van mentve.

III. FELVONÁS

A harmadik felvonás elején Somogyi Nusi énekelni kezd. Szerencsére ezeket a komor pillanatokot hamarosan derűsebb nercék váltják fel. Zuhog az eső, mire azok a nézők, akik hoztak magukkal ernyőt, íókat nevetnek azokon, akik a színház felvonosságai hiányban szenvedő tetőzete alatt bőrig áznak. Később bejön a színház pénztárosa és iedten jelenti Matyinak, hogy a pénztárba is befolyik az eső. „Nagyszerű. — mondja a direktor — végre az én pénztáramba is befolyik valami.” Mikor eláll a zápor, újra ellanyhul a hangulat. Szerencsére ekkor elkezd fütni a szél és az egyik páholyban egy kövér nőnek kifordítja az esernyőjét. Ujra nercék tartó röhhögés hullámmáig végig a nézőtérben és ezután a nagyszerű jelenet után tombolva hívják a lámpák elé a szerzőt.

IV. FELVONÁS

Szín: a Széchenyi-strandfürdő. Mikor a páholyokban ülő városatyák meglátják ezt a díszletet, gyorsan eltávoznak. A nézők között nagy derűtség. Közben strandkosztümbe öltözött Feld-görlok libbennek ki a színpadra. A földszinten erre néhány eszteremi hallgató tüntetni kezd. A görlok kosztümjeiről ugyanis Éva. Éváról viszont Ádám jut eszükbe. A látma azonban hamarosan elül. Ekkor kezdődik tudniillik a színpadon a bonyodalom. Kiderül, hogy a darabban szereplő Lindbergh tulajdonképpen Latabár. Az igazi Lindberghről pedig kiséül, hogy bár nem ijed meg egy kis magasságtól, ettől a darabtól mégis megijedt és azzal az indoklással, hogy ez neki nagyon magas, lemondta az előadást. „Svindli! Svindli!” — kiáltották a nézők s Matyi már drukolt, hogy vissza fogják kérni a pénzt. Erre azonban szerencsére nem került sor, tekintve, hogy a nézők potyajegyesek voltak.

(H—SZ)

Csodálatos találmány

Egy fiatalember jelentkezik a „Találmányokat értékesítő részvénytársaság” igazgatójánál és bemutatja az új modelljét.

— Nos, mit tud ez? — kérdezi a direktor.

— Ez, kérem, egy forgatható szerkezet, amelyre a tojó tyúkot rá kell ültetni. Ha tojást rakott a tyúk, akkor a szerkezetet el kell forgatni és a friss tojás alul egy tartályba esik. A tyúk persze körülnéz, nem látja a tojást és abban a hiszemben, hogy tévedett, amikor azt hitte, hogy már tojt, újra tojik. Ezt is eltüntetni természetesen a forgatható szerkezet, mire a tyúk ismét új tojást hoz létre. És így tovább, ameddig a tyúk gazdája parancsolja.

ARANYKÖPÉSEK

A szerelem olyan, mint az étterem: éhesen ülünk az asztalához. A házasság, mint a kávéház: jóllakottan a feketéhez.

Némely nő kívül-belül kozmetikát használ: kívül minden zsírral, belül minden hájjal meg van kenve.

A nő akkor kellemes társaság, ha olyat mond el, amit nem tud. A férfi akkor, ha olyat mond el, amit tud.

(Karádi Emil)

Ha rövid a fizetésed, Toldy meg egy lépéssel? ...

MEGHÍVÓ

a Borsszem Jankó lapkiadó vállalat részvénytársaság, Budapest, VI. ker., Mozsár uca 9. I. em. 3. sz. a. 1927 július 30-án délelőtt 12 órakor tartandó

RENDES KÖZGYÜLÉSÉRE.

Tárgysorozat:

1. Az igazgatóság jelentése az 1926. üzletévről.
2. A felügyelőbizottság jelentése az 1926. üzletévről.
3. Mérleg- és eredményszámlák megállapítása, határozathozatal a kimutatott veszteségről, felmentvények megadása.
4. Új igazgatósági tagok választása.
5. Új felügyelőbizottsági tagok választása.
6. Az alapszabályok 4. §-ának oly megváltoztatása, hogy a névre szóló részvények helyett bemutatóra szóló részvények adassanak ki.
7. Esetleges indítványok.
Budapest, 1927 június 30.

Az igazgatóság.

Megjegyzés. A közgyűlésen résztvenni óhajtó részvényesek tartoznak részvényeiket az alapszabályok értelmében a társaság pénztáránál (VI. Mozsár uca 9. I. 3.) legalább 5 nappal a rendkívüli közgyűlés megtartása előtt letenni, ugyanott az 1926. évi mérleg- és eredményszámlák a hivatalos órák alatt (d. e. 9—12) köznapon közszemlére ki vannak téve.

Olcsó nyaralás

Mindenkinek nagy gond
A nyaralás gondja:
Hová, merre menjen
Édes nyugalomra?

Napfényes Lidóra,
Kies Siófokra,
Hol kizöldül nyáron
A drágaság bokra?

Lám, milyen jól járt most
Sok csódtömeggondnok,
Őket nem kínozzák
Az efféle gondok.

Pénzüket se költik,
Vonatra se ültek,
Mégis, bizony mégis
Hűvökre kerültek.

ABBAZIA HOTEL RESIDENZ

Tulajdonos:
Erényi Béla gyógyszerész

Mintaszerű vezetés!
Elsőrendű ellátás!

Kérjen prospektust!

SPORTLEXIKON

Alvás. Lásd Molnár György alatt.
Baklövés. Lásd Bocskay alatt.
Cél. Futóknál szalag, profiánál prémium.

Erőbeosztás. Alsóbbosztályú amatőrmeccseken van E., ahol a játékosok csak félgőzzel játszanak, hogy meccs végén legyen még erejük a bírót megverni.

Futás. Van sprint, közép- és hosszútáv, valamint vesszőfutás. Utóbbi az I. ligába való bejutásért történik.

Hegemonia. Elvont, különösen a Hungáriától elvont fogalom.

Írás. Turay mellékfoglalkozása.

Játék. Futballmeccsen állítólag ez is van.

Néző. Amatőrmeccseken minden szököévből észlelhető ritka tünet.

Prémium. Kispesti játékosok szerint csak a mesék világában létezik.

Sebesség. Fonyó MTK. szerint futóknál alárendelt értékű dolog.

Zsarnóczay. Közkedvelt futballbíró, a 33 FC dísztagja.

Kt.

HIREK MINDENFELŐL

— **Csillaghullás.** A tegnapi VI. osztályú amatőrderbin Csillag I. és Csillag II. összefutottak és mindketten a földreestek.

— **Vasúti baleset.** A Miskolci Vasutas Sportklub lemaradt a bajnokságban.

— **Téves kapcsolás.** Link III. a tegnapi meccsen az ellenfél helyett saját játékosáról kapcsolta le a dresszt.

— **Pályatévészett ember.** Bélis Tamás magánhivatalnok tegnap délután az Üllői úti pálya helyett a Lágymányosi útra ment.

DISZKOSZVETÉS KÖZBEN

A hatéves Sanyika kérdezi:

— Papa, itt akkor van gól, ha az azal a tányérral fejbodobja a másikat...?

Hungária-Hamlet töprengése:

Venni vagy nem venni...

A TRIBÜNÖN

— Ez a Braun Csibi olyan, mint egy felelőtlen elem.

— Már hogy mondhatasz ilyet?

— No hallod?... Hát nem szereti a szélsőségeket?

— Milyen fanatikus sportember ez az Egri.

— Honnan gondolja?

— Az egyik versenyen diszkoszvetés közben beszél neki valaki a pályára, hogy javítson rekordot.

— Na és?

— És Egri a diszkosszal együtt a tervet is elvetette.

— Úgy él, mint Halasy a vízben.

A KLAKKFÖNÖK IMÁJA

— Mondd, hogy imádkozik egy MTK klakkfönök?

— Mit tudom én!

— Így: Add meg a mi mindennapi tenyerünket!

Ami a lapokból kimaradt

Sok minden nyilatkozatot olvastunk már a drágaságról. Beszél a miniszter, a képviselő, az egységes, a demokrata, a termelő, a közvetítő, a fogyasztó, de nem olvastunk egy árva sort sem arról az anekdotáról, amely a denapartí piacon egy holdvilágos csöndes éjszakán maguk az élelmiszerek, főzélék és gyümölcsök legmeghittebb körében folyt le. E sorok írójának sikerült az anekdotát megörökítő jegyzőkönyvet megszereznie, amelyet ezennel a Borsszem Jankó nyilvánosságának átadok:

JEGYZŐKÖNYV

TÖK (bevégezvén beszédét): Ez minden, amit tökfejemmel elmondani tudok. Kérem, szóljanak hozzá a tárgyhoz.

PARADICSOM: Miért? Hát nem paradicsom-állapot ez?

TORMA: Azért nem árt egy kis tormát reszelni az illetékesek orra alá.

DIÓ: Uraim, tapasztalásból mondhatom, kemény dió a drágaság.

TÖK: És mit szól a kérdéshez a szezon hőse, az uborka?

UBORKA: Nem nyilatkozom, mert majd még rám fogják, hogy megint fel akarok kapaszkodni...

KÁPOSZTA: Csak annyit mondhatok, hogy fejtelenség uralkodik az egész vonalon. Magam is el fogom veszíteni a fejemet, ha ez így tart tovább.

DINNYE (hallgat a fűben).

TÖK: Halljuk, uraim, ő a legokosabb...

MEGGY: De hiszen még meg sem ért. Ha szólna, csak éretlenséget hallanánk tőle...

TÖK: Hát ön, tisztelt zöldség, mért nem nyilatkozik?

ZÖLDSÉG: Ugyan minek? Összebeszéltek itt helyettem elég zöldséget.

Dymi

A negyedik szoba

— De kérem, házfelügyelő úr, maguk négyszobás lakást hirdetnek és itt csak három szoba van. Hol a negyedik?

— Az, kérem, — benne van a házbérben.

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése a Borsszem Jankó jövő számában. A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek.

A Borsszem Jankó múlt számában megjelent rébusz helyes megfejtése: „Antiszemita” A megfejtők közül Keresztesi István (Budapest, Csokonai ucca 4) kap jutalmat.

Grosavescuné meg van sértve!

A bécsi forradalom hírére fölkerestük a férjgyilkos Grosavescunét és véleményét tudakoltuk.

— Halálosan meg vagyok sértve, — felelte ajkbiggyeszve.

— Miért? — kérdeztük csudálkozva.

— No hallja, az én fölmentésem után nem csináltak ilyen nagy gezérszt. Hálátlan a világ!...

MIHASZNA ANDRÁS

M. KIR. RENDŐR

az „interkrutális” bűncselekményekről

Van itt ész! Mindéig is gyanús vót neköm, hogy annyi részvétársaságot nyel itt el szép hazánkba a föld. De úgy elnyeli, hogy az a sok szörön-csétlen részvéttulajdonos csak akkor értesül a halálesetről, mikor rendőr-kutya szimatolja már a dögszagot. Mondok ennek a fele se tréfa, ágaskodni kezdött bennem a vélem születött kereskedelmi jogrönd és tapéntat, oszt kutakodtam: ki fia-borja sik-kassza el aztat a sok elegántos irodát, akinek részvétársaság a neve? Nem soká köllött biztatni magamat. Csak interigencs gaztettvesök dógozhatnak ebbe a bráncsba, — így magamba, — osztán usgyi, vesd el magad, ojjan akkurátusan nyomoztam, mint a londonyi kolléga, a Sörluk Holmész. Ige-nyösen a nacsáságos fiskális urakhoz mõntem, akibül az interkrutális osztály táplálkozik a Zrinyi uccába.

Egyiket se tanáltam otthon. Ki autombillal szaladgált a városba, hogy ijedtibbe elgyughassa az ebül szörzött pénzt, ki a margitszigeti fölső patika-vendéglőbe szödögette magába a káviárt, hogy erőt gyűjtöghessön a pesti tyúkok erkölseinek hatályosabb védelmihöz. De csak nyakon csíptem őket. Nem esött itt semmi kártevés a numelusz klózusza, mer pont a fele a dezsrugtív, a másik fele mög a szabályos felekezethöz tartozik. Mondtam is a kómámnak:

— Ládd-e, milyen szépen mögférnek egy gyékényön, mihánst részvét-betyárságrul van szó.

Felelt a komám:

—Egy kutya mind, csak épp hogy

az egyik nagyobbakat vakkant. Tán hogy mögtévesse a m. kir. észt.

Csakhogy éngöm nem állít a falhoz. Mán akkor inkább én állítom őket elő az interkrutális osztályba. Közbe viskettőt a tenyeröm, mert nem árt ilyenkor ódalba figyelmeztetni ezöket a nasszajú fiskális urakat a jogröndre, ami ellen annyit szavalnak, de gondótam: tarsuk be az úri tempót, mer amilyen rafanált ez a részvétársaság, hónap még képviselő is löhet egyikbül-másikbül, oszt akkor fene mögötte a rossz helyön alkalmazott m. kir. eréllt. Ami virtus mögrekedt bennem, inkább majd csak a sofförnépre mög a ligeti bokor-hotelök vendégeire tartogatom.

Lám, ebbe az irtó melegbe is tud plodukálni a rendőri tudomány. Csak azt az egyet szeretném tudni, hogy néz ki bévül egy olyan részvétársaság, hogy miféle huncutsággal csalják ki a magamfajta szögény embör pézit, bár őszintén mondvá, az én garasombul egyiki úri betörő se őszik. Oszt ezöknök szalutálök én naphosszat a posztomon! Ezöknök dirigálom az antomobilját, hogy ki ne törjék az egymás nyakát. Csuda-e, ha nem futja az időmbül, oszt nem tudom mögtáncoltatni azt a sok szömérmetlen nacsáságát, aki a strandon mutogatja az erkölseit. Mondtam is az annyukomnak:

— Mán még csak az hiányzik, hogy te is pubiflizulára rövidítsd a szoknyádat!...

— MÉR amputálja ezt kend neköm? — húzta félre az órát az asszony. — Tán csak nem akar kend éngöm is a toroncoek közé vinni!

Mögn nyugtattam, hogy csak móka vót, mög hogy a térgyüket mutogató dámák se mind kerülnek a toroncházba. Merthogy ez a jobbik eset. Van úgy, hogy az örszobába visszük őket. Ott mög mit csinájjon vele a magamfajta fáradt embör?... Azér mondom, hogy ez a rosszabbik eset.

... Öreg vakom, kend se kunyorálja idekint a részvétöt, hanem odabent. Ha nem delogál a nacsáságos uraknak, kendnek se lösz belüle szögönye. Azér hát befelé, mer röndnek muszáj lönni!

A sarkon

— Hallja-e, Kohn úr, merre van a Rombach ucca?

— Honnan tudja, hogy engem Köhnnak hívnak?

— Kitaláltam!

— Nü, hát akkor találja ki azt is, hogy merre van a Rombach ucca!

Jó iskola

— Mért jár az a pikoló-fiú mindig a főpincér nyomában?

— Most tanulja, hogyan kell — tévedni.

A Borsszem Jankó üzenetei

A Borsszem Jankó jelen számát július 18-án, hétfőn zártuk le. — Kéziratok és rajzok kizárólag a főszerkesztő címére (Mozsár ucca 9.) küldendők. — Kéziratokat nem örzünk meg.

N...ssy. Több mügonddal és ízléssel talán meg viheti valamire. Egyelőre két megjegyzésünk van: 1. elemi csapásokból nem lehet viccet kifacsarni, 2. a brutális szókimondás még nem humor. — Miskolc. Az utolsó-estendők meglehetősen zagya és történelmi szempontból megbízhatatlan memoárjai közül toronymagasan emelkedik ki Maurice Paléologue „A cár Oroszországa” című háromkötetes müve, amely a Géniusz szokott finom kiadásában jelent meg magyar nyelven. Kevés ilyen drámai feszültségű olvasmányt produkált a világháborút követő irodalom. — Szfinksz. Jönni fog. — Mügyűjtő. Ha szereti a finom illusztrációjú könyveket, figyelmébe ajánljuk a vidéki könyvpiac egyik kedves termékét, a most megjelent „Békaegérharc”-ot. Egy fiatal művész, Buday György ízléses illusztrációi avatják mügyűjtök előtt különösen értékesé. — Menekült (Bécs). Kölesönkenyer visszajár. Szívesen látjuk. — Weaner. Meddig lesznek még maguk ilyen kedélyesek? Das ist die weanerische Gemüatlichkeit? — Csöd. Fogadja tömeges gratulációjukat! Ami biztos, az csödbiztos. — Több levélről a jövő számban.

Felelős szerkesztő és kiadó:
MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:
GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:
Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.

Igazgató: Molnár Emil
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI, Mozsár u. 9. Telefon: T. 233—24

A BORSSZEM JANKÓ
előfizetési árai:

Egész évre 20 pengő — fillér
Félévre 10 pengő 50 fillér
Negyedévre 5 pengő 50 fillér

Nyomtatott:

Bíró Miklós nyomdal műintézetében.
VII, Rózsa ucca 25

Párizsi szalón-modelltanulmányok

pompás fénykép-kivitelben, érdekes
művészi jelenetek

17 pengő beküldése mellett kaphatók:

CLÉMENT & Co, PARIS, 1, RUE DE L'AQUEDUC 70

Bécs, kültelek

— Te csirkefogó!.. Míngyárt gépuska kell?... Revolver nem is jó?

A VILÁG VÉGE

Tehát három nap a világ! Minden kétséget kizáróan megállapították, hogy három nap múlva jön egy üstökös, esetleg, hogy a kisgazdák még utóljára is kedvezményben részesüljenek, kisüstökös és elsodorja a világot.

Megkezdődött a nagy tobzódás, mely három napig tartott.

A milliomosok szórták a pénzt az uccán és gyalog jártak; részint azért, mert a szegényebbek még utóljára autózni akartak, kedvük szerint; másrészt azért, hogy megkóstolhassák a nagy pénzemberek is, hogy mit tesz az gyalog járn.

A pénz elvesztette értékét. Az ujságok megszűntek; hisze n semmit nem olvashatott bennük a halálraitelt emberiség. Kít érdekelt, hogy milyen a tőzsdé?

A tisztviselő gúnyos hangnemben beszélgetett főnökével; a B-listások egész nap libahúst ettek. A házastársak kölcsönösen bevallották, hogy hányszor csalták meg egymást. A háziurak bocsánatot kértek új lakóiktól, amiért aranykoronában számították a házbért. Fedák Sári kibékült Molnár Ferencel, báró Podmaniczky Endre Rothenstein Móriccal, a közvélemény a Weiss Fülöpökkel.

Csak egy ember volt az egész világon, aki nem hitte el ezt a nagy változást. Egy öreg adófizető-polgár volt ez, aki végighallgatta választások előtt a képviselőjelöltek programbeszédeit és elhite azokat. Aki bízott még abban, hogy a hadikölcsönöket valorizálni fogják. Ez az ember mindent elhitt, csak azt nem, hogy három nap múlva vége lesz a világnak.

Az orgia három nap és három ójjel tartott. A Nap, utolsó kedvezményül, éjjel sem nyugodott le és sütött rendületlenül.

Elmúlt a három nap és negyedik nap reggel megtörtént a nagy esemény.

Eltörülték a numerus clausust!

Az ós-hiszékeny lehajtotta a fejét:

— Úgy látszik, mégis csak vége van a világnak!...

K. T.

APRÓ MESÉK

A holló és a vendéglős

Egyszer egy holló beröpült egy vendéglő konyhájába és sajtot lopott. Meglátta a gazda, de a holló akkor már egy magas fán ült, szájában a sajttal.

— Ó, te csirkefogó! — kiáltott a vendéglős. — Majd adok én neked sajtot lopni! Hátha még tudnád, hogy abból a sajtból loptál, amit a vendégeimnek szoktam adni.

Erre a holló szó nélkül kiejtette szájából a sajtot.

A nyaraló természetrajza

*Aki nyaral, annak van rendszerint
Egy vagy két rendes kabátja
És egy unokabátyja,
Aki híres író,
Vagy kúriai bíró,
Aki híres színész*

*— Ahogy az kinéz! —
Aki híres operatőr,
Vagy ha nem több: filmoperatőr.
Aki nyaral, az rendszerint
Felsorolja rendre mind
E kitünő rokonokat,
A kik bős pofonokat
Adnának a szegénynek,
De hogy adhatnak,
Amikor nem is élnek?*

*Aki nyaral, annak rossz a konyha,
Rossz és komisz a szoba.
„Úgy-e, mily ostoba
Vagyok, hogy idejöttem?
Bezzeg otthon, a palotámban
Micsoda gyönyörű világ van.
Ott minden csupa pompa
Az én pesti lakomba;
Ott a komorna s az inas
Nem oly pimasz,
Mint itt a szobalány.
Nem hiszi talán?”
S önagysága, aki nyáron
Így alakít,
Pesten egy szoba-konyhában lakik.*

*Aki nyaral, annak kevés a koszt
És rossz a koszt, mert azt a koszt-t,*

Konyhastílus

A nagysága: Minálunk gyakran vannak vendégek. Tud majd rendezesen főzni?

A szakácsné: De mennyire! Kétféle módon is, nagyságos asszony.

A nagysága: Hogy értsem ezt?

A szakácsné: Olyanoknak, akiket máskor is szívesen látnak és olyanoknak, akiket soha többé nem akarnak látni.

Valamí a lexikonról

A kisfiú megkérdezi a papájától:

— Papa, mi az a lexikon?

— Egy olyan könyv, — felel az apa, — amiben minden megvan, kivéve azt, amit az ember keres.

*Amít ő otthon ételnek nevez,
Megszokta már
S minden mást komiszúnk talál.
Ha rostélyos van, pörkölt kellene,
Ha pörkölt van, rostélyos kellene,
Egye meg a fene! —
Naponta ötször étkezik,
De mindig éheznek.
Mit? Odahaza kétszer is eszik
Avagy zabál, — ahogy már veszik.*

*Szóval: aki nyaral, annak semmise jó,
Érti a Mindenhatót!
De amikor ősszel hazamegy,
Tíz kilóval hívza meg,
Mindenkinek így szól lelkesülten:
„Ah, mily pompásan lesültem,
Ah, mily fényesen nyaraltam
S hozzá a panzióst
Százhúsz pengővel megcsaltam”.*

Önagysága haldoklik

A nagyságos asszony nagyon beteg volt. Az orvosok már-már lemondtak életéről. A haldokló órák óta nem szólt egy szót sem, csak fáradtan pihedett és fakó arcán az elmúlás petyhüdt vonásai jelentkeztek. Odament ágyához a férj és gyöngéd szeretettel mondá:

— Édesem, nem ismeresz? Én vagyok, az Adolf!

Odament hozzá egy barnaarcú férfi és szólt:

— Irma, nem ismer? Én vagyok, a Péter!

És az asszony nem mozdította meg szempilláit.

Jött végre a legjobb barátja és szólt:

— Drágám, nézz rám! Nézd, milyen szép új kalapom van.

Irma fölnyitotta a szemét, ajkát félrehúzta és felelt:

— Ilyen maskarát én nem tennék a fejemre.

És a falnak fordult és meghalt.

Molnár Jenő

Új művelet

— Ejnye, de kiállhatatlan fráter ez az új kormányfőtanácsos!

— Szorzom a véleményét.

A DOB UCCÁBAN

— Nú, hogy megy az üzlet?
— Lassan, de — pizkosan.

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 JULIUS 20 * 20. (3061.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Egy kis különbség

- Sose búsulj! Lehet még belőled is csődbiztos.
— Csődbiztos? Nálam csak biztos csődről iehet szó.

A séta hatása

— Mit gondol, lesz valami eredménye Dréhr csarnoki sétáinak? Várhatunk majd ettől valami apadást?

— Hogyne! Dréhr biztosan le fog apadni a sok sétától.

Érdem szerint

Bármily nagy a kánikula,
A pesti viccelni nem lomha
És így szól: Magyarnak Somfalva,
Osztráknak somfa!

Az orvosok és a drágaság

A Drágaág körül olyan veszedelmes tünetek léptek fel, hogy a népjóléti minisztérium orvosi konziliumot rendelt el. Mint értesülünk, az orvosok a Drágaság kikurálása érdekében hosszabb sétát ajánlottak Dréhr államtitkárnak a vásárcsarnokokban.

Visszhang az irodában

Egy hitelező: Mit gondol, ügyvéd úr, összedül ez a Pyramis?

Az ügyvéd: . . . rám is.

A Ringen

Egy idegen (a rendőrhöz): Mondja, Schutzmann, azok a rombolók ott a Schutzbündlerék?

A rendőr: Aber! . . . Ezek Vagabündlerék.

Diagnózis

— Panama . . . megvesztegetés . . . bukás . . . kijárás . . . Mi ez? Tömeghisztéria?

— Fenét! Csődtömeghisztéria.